

Jak mě mučili na zkoušce

Ondřej Fischer

Ahoj děti. Za chvíli je tu leden, bude pololetní vysvědčení, budou písemky, zkoušení a čtvrtletky. Kdo se na to těší? Cože, vy se netěšíte?! Řeknu vám tedy příběh, který potkal jednoho nejmenovaného studentika, a schválně kdo uhodne jeho jméno.

Zkouška to nebyla lehká. Ba co více, měla pověst, ze které šla studentům hrůza po zádech. Nebudu ji radši jmenovat, domyslete si na její místo nejhorší předmět, jaký znáte. I studenti, kteří škole moc nedávali, se na ni raději učili měsíc předem. Ale nepomáhalo to. Na zkoušku dveřmi, ze zkoušky oknem, říkalo se, protože se z ní hojně vyhazovalo a dávaly pětky. Zkoušela čtveřice profesorů, kteří měli přezdívky Hodný, Pohřebák, Jedubába a Děs z hlubin. Byla to sázka do loterie, nikdo nevěděl, kdo z nich se ten den na zkoušce ukáže. Jejich jména dost dobře popisovala, co byli zač, a historky o nich spadaly do kategorie hororových příběhů. Poslední týden před oním dnem většina studentů bydlela spíš na WC. Šrotil jsem od rána do noci, ale ani to nestačí, když se profesor dobře nevyspí. Ťuky ťuk, den zkoušky byl tu. Studenti ze zoufalství nosili na zkoušku cokoli, o čem se říkalo, že přináší štěstí. Už dávno neplatící desetníky, sovičky jakožto symbol moudrosti, šťastné košile a další. Já jsem se rozhodl, že se raději budu modlit. Prosil jsem, abych si vytáhl dobrou otázku a dostal se k prof. „Hodnému“. Vysloveně jsem si nepřál dvě otázky. Pro vaši informaci měly číslo 17 a 56. Sotva jsem se domodlil, rozrazily se dveře a v nich stál Děs z hlubin s Jedubábou. Hrůza! Jestli zkouší tihle dva, tak to bude poprava! Dav studentů se v tu chvíli rapidně zmenšil. Ti zbylí, kteří utéct nestihli, byli ve vší bledosti a mrtvolném tichu uvedeni do knihovny a losovali otázky. Strčil jsem ruku do sáčku. V té hrůze jsem si vytáhl hned dvě otázky záraz, což se nesmělo. "Nono, nebudte tak hrr, k vyhození vám úplně stačí jedna," utrousila Jedubába jednu z jedovatých poznámek. "Tak jenom jednu, ale ne že se budete dívat, co tam je!", dodala. Pustil jsem jeden papírek a třesoucíma rukama zbylou kartičku otočil. 56! Néé! Zrak mi zahalil oblak zoufalství, v hlavě najednou pusto a prázdno, vymeteno jako před jarním úklidem. Bezmocně jsem si pomyslel: Pane Bože, tak to ti teda pěkně děkuju! Teď už jen chybí, abych se dostal k Děsovi. Jen jsem to dořekl, práskly dveře: "Dej mě dalšího, ať si spravím náladu," zafuněl na celou knihovnu našťvaný Děs. "Však si nějakýho vyber," dostala se mu odpověď. Pan profesor se pomalu otáčel na patě, aby si prohlédl pobledlé studenty a vybral další oběť. Najednou vykročil směrem ke mě. V tu chvíli jsem viděl blížící se smrt. "VY!," vztáhl ruku. To určitě není pravda, to je jenom nějaký zlý sen! Musím se probudit!! Ne. Byla to skutečnost. Ruka popravčího se blížila a ... CHŇAP! Chytla za rameno studentku, co seděla těsně vedle mě, zvedla ji ze židle a odvedla do kabinetu. Dalších pět minut nevím, co se vůbec dělo. Když jsem se probral, seděl jsem u profesora Hodného, který se tam zčistajasna objevil. Za chvíli jsem odcházel. A dveřmi. Stačil jsem jen říct: Bože díky. Od té doby vím, že nikdy na zkoušku nechodím sám. Pán Bůh sice nedělá vždycky všechno tak, jak si my představujeme, ale nenechá nás nikdy na holičkách. I když se nám v tu chvíli zdá, že je všechno úplně špatně, Pán Bůh má svůj plán, který je vždycky lepší než ten náš. Pokud se na něj spolehne má pro nás vždycky tu nejlepší cestu.